

Alper Sapan Derlemesi

Alper Sapan

İçindekiler

Radikal Olmaktan Korkmayın!	3
Bir iktidar olarak: Dil	3
İnsan – Gerçeklik	4

Radikal Olmaktan Korkmayın!

Radikal olmaktan korkmayın. Çünkü kitleler radikal biçimde değişecekler. Önceleri dini ve devleti el üstünde tutan kişiler, sonraları onları düşmanları olarak görecekler. Hatta geçmişlerini çalan yeni düşmanlarına karşı nefretlerini esirgemeyecekler. Öyleyse neyin çekincesidir bu? Kitleler hiçbir zaman kendilerini tam olarak hazır hissetmeyecekler, her zaman bir şeyler bahane edilip radikal olmak ertelenebilir. — Yoksul yığınların zaten kaybedecek bir şeyleri yok. Yaratılan yapay aidiyetler artık çatırıyor ve iki farklı dünya kendisini gösteriyor. Bir tarafta devlete karşı olan mücadeleyi bile devletin sahiplendiği ve artık amaçsız şiddet eylemlerinden başka yapacak bir şeyin kalmadığı, hissizleşmiş gri bir dünya ve bir tarafta tamamen distopik, baskıcı, sansürcü, totaliter karanlık bir dünya var. Bu dünyaların ikisinde de ortak nokta patlamaya hazır insanların olduğudur.

Barut gibi bekleyen kitlelerin ateşi olmak, sert bir kıvılcım çıkartmaktan geçiyor. Bütün düşüncelerimizi çıplaklığıyla ortaya sermeliyiz, kitleleri karşımıza almak kaygısını gütmenin lüzumu yok, onlar bizden çok daha radikaller.

Dini kurumları, aileyi, arkadaşlar arasındaki iktidarı, uygarlığı ve her şeyi hedef göstermekten çekinmemeliyiz. Bütün tabuları alaşağı etmeliyiz. Anarşiye giden yol radikal olabilir ancak anarşi olması gereken, kapitalizm ise olumsuz bir radikaldir.

Benim kendi düşüncelerime göre, anarşist toplum değil, anarşi var olacaktır. Söz konusu anarşi, gönüllü biçimde özyönetim temelinde örgütlenmiş ufak komünlerin birliği aynı zamanda bireylerin çoğulluğudur.

Kapitalist ekonomide para bir metadır, araç değildir. Para metasını elde etmek için çalışır ve o metayı değerindeki başka bir meta ile takas ederiz. Aynı şekilde paranın da diğer metalar gibi değeri değişmekte. Parayı diğer metaldan ayrı tutan şey ise her şey ile takas edilebiliyor olmasıdır. Bir çalışan parayı kazanırken de aynı şekilde emeğini metalaştırıp parayla takas etmektedir. Aslında bütün amaç, hedeflenen bir metaya ulaşmak iken (gıda, giyim vb.) araya ikinci bir meta olarak parayı sokuyoruz. Eğer bireylerin birbirine güveni olsaydı (Anarşi/Komünizm) veya para diğer metalar karşısında değersiz hale gelseydi (Ekonomik Kriz/Enflasyon) paraya zaten ihtiyacımız olmayacaktı.

Bu durumda şöyle bir öneri geliyor, herkes ihtiyacı kadarını tüketsin ve herkes elinden geldiği işi yapsın.

Komünist ekonomik modelin yanı sıra ispanyol kolektivistleri ispanya devrimi esnasında saatlik iş fişi kullandılar. Çalışma saati kadar fiş alıyor ve bu fişleri diğer metalarla takas ediyorlardı, sebebiyse parayı kaldıracak bir ortamın bulunmaması ve ideolojik yaklaşımlar. Yakın geçmişte ise arjantin ve ispanya'da oluşan ekonomik krizler esnasında insanlar parayı kullanmayı bırakıp alternatifler ürettiler. Yine iş fişi mantığına dayanıyordu.

Ben ise herhangi bir şekilde parayı, kolektivizmi yani paranın yerine geçecek iş fişler vb. hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Çünkü iş fişi ve para arasında gördüğüm tek fark emek hiyerarşisinin ortadan kaldırılması (mühendis ve işçi arasında fark yok) ancak para metasının şekil değiştirmiş bu hali yine de yetersizdir.

Bir iktidar olarak: Dil

Dil, insanı insan yapan en önemli kurumdur. Doğuştan bilinmez, sonradan; aileden veya etraftaki bireylerden öğrenilir. Toplumu, kültürü, devleti her şeyiyle içinde barındırır. Sosyal ilişkileri biçimlendirir, düşüniş şeklini ve düşünceyi etkiler. Dil olmadan, düşünce anlamsızdır çünkü aktarılamaz. Nasıl aktarılacağı ise dilin sınırları dahilindedir. Anlayacağımız, dilimiz dünyamızın sınırlarıdır demeye getiriyorum. Bu sınırları belirleyen ise yine toplumun düşünceleridir. Dil ve düşünce bu kadar iç içeyken ve verdiğimiz mücadelenin düşüncelere etki etmesini beklerken, dile saldırıda bulunmamak mantıksız değil mi sizce? Düşüncenin değişmesi ancak dilin değişmemesi, düşüncenin temelsiz olmasına veya kolayca dağılmasına sebep olmaktadır. Düşüncenin marjinalleştirilmesinin kökeni de biraz burada yatıyor.

Dil politiktir. Burada politika ile kastedilen, iktidarın politikası dahilinde olmasıdır. Uygarlığın doğusundan beri süregelen iktidarlar dil üzerinde sürekli müdahalelerde bulundular. anarşi kelimesinin terör ile aynı anlama gelmesi, bir cinsiyet adı/kavramı olarak kadın kelimesinin bayan kelimesinden daha aşağı görülmesi, ibne kelimesinin gay kelimesinden daha aşağı görülmesi, terörizmin tanımının yetersizliği ve iktidar karşıtı her durumun terörizmle bağdaştırılabilmesi ve arttırılabilecek bir çok örnekle iktidar dile sürekli müdahalede bulunmaktadır. Kelime yasaklamaları veya yeni kelimeler ekleyerek, iktidarlar toplum yaşantısına doğrudan müdahale etmektedir.

Mesela hemen günümüzden örnek vereyim. Tayyip Erdoğan, CHP'yi —cehepe— olarak değil, —cehape— olarak söylemekte. Politik dilin güçlü kullanımına bir örnek. [Dilin politik olması ve politik dil farklı şeylerdir.] Toplum içinde Erdoğan yandaşları CEHAPE derken, tayyip karşıtları CEHEPE olarak söylemekte. Aynı şekilde PKK içinde bu durum geçerli. PEKEKE ve PEKAKA arasındaki farkı görebiliyor musunuz? Dil, toplumu kutuplara bile bölebilecek güçte bir iktidardır.

Dili yine böyle ayrıcalıklı bir konuma getiren ise sosyal ilişkilerde biçimlendirici rolü oynamasıdır. Aşkım, sevgilim, bebeğim kelimeleri bireyler arası mülkleştirmenin işaretçisiyken, isim koymakta bir o kadar mülkleştiricidir. Hayvana isim koyan veya önerilen ismi onaylayan kişi mülkiyetini topluma onaylatır. Aile, yeni doğan çocuğuna isim koyma veya ismi onaylama hakkına sahiptir. İsmi onaylayan kişi bakkal osman abi olamaz, çünkü bebeğin onunla alakası bile yoktur. Ancak bebek, bakkal osman abinin bebeğiye, ismi o koyar. Mülkiyetin en büyük temsilcisi olarak, isim ve bağlantılı olarak dil karşımızda.

Sosyal ilişkilerin biçimlendiricisi olmasına başka bir örnek olarak, Japonca'da “senin ananın amını sikeyim” gibi bir küfür bulunmamasıdır. Yine de söylemeye çalışsanız, “benim annem yaşlı, neden böyle bir şey yapmak istiyorsun ki?” gibi bir cevapla karşılaşabilirsiniz.

Küfürler ise toplumun neleri aşağı gördüğünü en net gösteren kelimeler/kelime gruplarıdır. Şerefsiz, köpek, ayı, orospu, hayvan, sürtük, kaltak, amına koymak, anasını sikmek, sik kafalı, götveren, kevaşe, kaşar, ibne, amcık ağızlı, orospu çocuğu, piç kurusu, ananın amına çam dikeyim, putperest orospu çocuğu, alayınızı sikerim...

Tek tek açıklanmayacak kadar uzun bir liste ancak eleştirel gözle okuduğunuzda sizde bütün o düşünceleri, küfrün altında gizlenen iktidarı görebiliyorsunuz değil mi? Yazdığım hiçbir küfrü boş, küfür olsun diye yazmadım. Her bir küfür altındaki iktidarı gösteriyor.

Dil, sadece politik, cinsel veya sosyal bir iktidar veya iktidar aracı olmaktan öte başlı başına bir iktidardır. Her yerde; evde, işte, sokakta, okulda, odamızda, yanımızda, kafamızın içinde olan bir iktidar. Yok edilemez ancak ıslah edilebilir bir iktidar, sadece farkında olmak bile yeterli.

İnsan – Gerçeklik

İnsan, işkenceci mazoşist karabasanına aşık gibi. Hatta bu onu bilimsel olarak güvenceye bile almış ve hiçliğe karşı soyutlamıştır. Hayalleri gerçek dışı olarak tanımlar, böylelikle kendi karabasanı, hayal kurmanın gerçek dışılığının hayali haline gelir. İnsan kendi kendisini gerçeklik kapanına düşürüp hapsedmiştir.

Doğa kanunları, mantık, matematik, ekonomik zorunluluk ve toplumsal sorumluluklar gerçeklik kapanının sınırlarını oluştururlar. İnsan güçsüz olduğu hayalini sürdürdüğünden, güç, boyun eğmesi gereken dış mercilerden gelir: Tanrı, yaşam, devlet, ahlâk, ilerleme, refah, gelecek, üretkenlik. Bu talepler temelinde, tabii ki asla tam anlamıyla ulaşamayacağı “hayatın anlamı”nı icat eder. Sürekli suçluluk duyar, kendisini ve dünya üzerindeki gücünü unuttuğu, sonu gelmeyen mutsuz bir gerilimde kalır.

Posia

Alper Sapan
Alper Sapan Derlemesi

<https://alpersapan.noblogs.org/yazilari/> , yansı: <http://www.ainfos.ca/tr/ainfos05194.html>

edu.wll.im